

Parlament del President
de la SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA
Dr. Josep Alsina i Bofill

Senyores, senyors:

Si els mortals podem lluitar d'alguna manera per contrarestar la desfeta de la mort és mantenint les vivències espirituals del traspassat. La SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA, en reunir-se avui per evocar la figura de Joaquim Trias i Pujol compleix abans que res un deure. No pas un deure fred, estatutari, ni un deure gris imposat pel costum, sinó un deure imperatiu nascut del nostre afecte envers la seva persona i de la nostra admiració per la seva obra. Però, per damunt de tot, ens reunim per fer el poc que avui ens és possible per tal d'evitar que s'enfonsi en el no-res aquesta figura preeminent de la Cirurgia Catalana, aquest mestre exemplar, aquest home profundament bo, calladament bo, heroicament bo, que fou Joaquim Trias i Pujol.

És aquesta bondat la virtut bàsica que jo posaria com a motor de totes les seves excel·lències. Bondat que fluïa a través de les seves magnífiques lliçons de Càtedra, d'una claredat memorable. Al buf del seu desig d'eliminar les dificultats dels seus alumnes es desnuaven com per art d'encantament els més inextricables problemes d'anatomia topogràfica. Per aquest apassionat desig d'ensenyar donava aquelles lliçons clíniques al marge del temari oficial de l'assignatura, d'assistència absolutament voluntària, i que resultaven les millors lliçons de Patologia quirúrgica que poguérem rebre els de la meva generació. Una altra manifestació de la seva bondat, la suavitat dels seus veredictes de fi de curs, tan suaus que sovint vorejaven la injustícia. Si algú li'n feia retret, es defensava amb una frase tenyida de paradoxa: «Si hagués de suspendre algú, deia, seria els bons estudiants; aquests sí, que aprofitarien un segon curs!»

Bondat que impregnava les seves converses. Meravelloses converses casuals, al mig de la voravia ciutadana —a l'ombra d'un plàtan a l'estiu, al bon sol de l'hivern. Desfilada de fets i de persones, sempre vistes amb esperit amable. Tots sabem com la dissort s'abaté sovint i durament da-

munt la seva carn i la seva sang. Mai no traspuà en la seva conversa ni la rancúnia, ni tan sols l'amargor.

Haig de contrariar el gust de seguir revivint records de Joaquim Trias perquè l'hora té les seves exigències i seria pueril que pretengués d'afegir res d'essencial a la perfecta i completíssima evocació que de la seva figura han fet Pere Gabarró, Moisès Broggi i Lluís Sayé. El que no puc deixar de subratllar és la seva contribució decidida, generosa, a l'obra de bastir la nova Universitat de Catalunya. Per tal de donar-hi entrada als autèntics valors que podien enriquir-ne el quadre de professors, calgué que molts dels investits amb les prerrogatives de la Càtedra, entre ells, i davant de tots, Joaquim Trias com a degà, i el seu germà Antoni com a membre del Patronat, repartissin, com sant Martí la seva capa, llur *venia docendi*. Aquest gest d'altruisme, d'entusiasme per donar a la naixent Universitat l'eficiència desitjable, és tan extraordinari i contrasta tan violentament amb l'habitual i trist espectacle de la lluita per l'exclusiva i l'abassegament, que mai no serà prou exaltat. En l'estela commemorativa que d'una manera o altra haurem de dreçar a l'il·lustre desaparegut, aquest gest de Joaquim Trias ha de constar en lloc preeminent. Perquè jo estic segur que la SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA no deixarà de perpetuar la memòria de Joaquim Trias i Pujol d'una manera més eficient i estable que la brillant, però meteòrica, commemoració d'avui.

Com a President haig de donar les gràcies i les dono de tot cor a tots els qui han participat en aquesta sessió. En primer terme a Pere Gabarró, Moisès Broggi i Lluís Sayé, que han traçat un perfil biogràfic perfecte de l'homenatjat en els tres aspectes de cirurgia, d'home i de científic. A tots els assistents, i destacadament al senyor Secretari General de l'Institut d'Estudis Catalans, que ha vingut a sumar a la dels biòlegs l'adhesió d'una tan il·lustre corporació. I d'una manera especialíssima a la senyora vídua Trias i als seus fills. Llur presència ha augmentat decisivament el contingut emocional d'aquest acte. Ells s'han pogut adonar de com llur estimat entranyable era entranyablement estimat pels biòlegs de Catalunya. Poden estar segurs, absolutament segurs, que no seran pas ells sols a mantenir perpètuament encesa la llàntia del seu record exemplar.